

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

5. zvezek.

P. Serafin Čimino,
sedanji kustos Sv. Dežele.
(Primeri 4. zv. str. 122.)

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXIX. POGLAVJE.

Nadaljevanje istega predmeta.

Pogostokrat se sliši, da tisti, ki je Boga zelo razžalil, nikedar ne sme pozabiti na svoje grehe, temuč jih mora vedno pred očmi imeti, da se ohrani v ponižnosti in ga skesana spokorna žalost obvaruje pred povernitvijo v greh, kaker so svetniki vedno delali.

Spomin na take žalostne reči pa nas mora le sramotiti in žalostiti, kar je nasprotno zaupnemu občevanju z Bogom. Iz grehom razžalil, na svoje grehe pozabiti, je vender napačno terditi, da mora človek neprenehoma svoje grehe premišljevati in obžalovati.

Tudi ta vgovor je brez pomena. Čeravno je res, da ne sme noben človek, tudi tisti ne, ki Boga ni nikedar sè smertnim grehom razžalil, na svoje grehe pozabiti, je vender napak terditi, da mora človek neprenehoma svoje grehe premišljevati in obžalovati.

Vzrok zakaj človek ni tega dolžan storiti je ta, ker bi tako premišljevanje in vedna žalost imela najhujše nasledke za dušo in telo. Vedna žalost pogubno vpliva na serce. Duša pa, ki je zmirom poterta in žalostna, zgubi živahnost in moč, s katero je prej, ko je vladalo veselje v njej, vse lahko in hitro storila. Sv. Krizostom zarad tega primerja žalost z ostrim in žgočim mazilom, katero, ako predolgo na rani leži, ne ozdravi rane, temuč jo le draži. On piše: »Žalost tako močno in terpko dela, da celo tistim, ki je potrebujejo, lahko zelo škoduje, ako predolgo terpi. Zarad tega je celo sv. apostelj Pavel onega velikega grešnika v Korintu zopet v milost sprejel in sicer zato, da bi ga žalost ne prevzela in ne poterla popolnoma.« Sv. Terezija opominja tiste, ketere premišljevanje njih pregreh zbegane in nezaupne stori, naj hitro svoje misli drugam obernejo in sicer na bolj prijetne reči, kaker n. pr. na vsmiljenje božje in njegovo očetovsko dobrotljivost.

Pripomniti moramo še to. Čeravno je spomin na storjene grehe in spokorna žalost kristjanu koristna, je vender dosti drugih svetih misli in čustev, ki še več koristijo. Take so misli,

ki se nanašajo na ljubezen. Te misli nas priganjajo k ponižnosti, nas varujejo pred grehom, napolnijo dušo z gorečnostjo za dobra dela, spodbujajo k zaničevanju posvetnih skerbi in nagibljejo k pokorščini do volje božje tudi v malih rečeh. Sv. Bernard piše: »Svetujem vam, prijatelji moji, da včasih nekoliko pozabite na svoje prejšnje poti, ki vas vznemirjajo in žaloste, in nastopite bolj gladko pot, da se spomnite dobrot božjih, keder vas spomin in pogled na vašo revščino potare, da se nekoliko oddahnete v čistem zraku vsmiljenja božjega. Spomin na grehe je sicer potreben, vendar ne sme vedno trajati. Pretergati ga moramo sè spominom na božjo dobrotljivost, da ne vterdi žalost naših src. Zaradi tega tudi pravični ne obtožuje vedno samega sebe, temuč le v začetku svoje molitve, konča jo pa s hvalo božjo.«

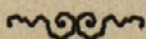
Jasno je, da to velja zlasti za tiste, ki so se že dlje časa vadili v premišljevanju svojih pregreh, ki so zasadili v svoje serce največe sovraštvo in stud nad tem najhujšim hudim, ki so si prizadevali vse madeže svoje duše oprati sè solzami resničnega kesanja. Za te ne sme biti spomin na storjene grehe ura, ki verdno bije, temuč budivee, ki jih kliče in spominja na njih prejšnjo gorečnost, ako se vdajo spanju lenobe in mlačnosti.

Po nauku sv. Tomaža tedaj pravimo, da mora biti v nas vedno čednost pokore, to je, naša volja mora biti vedno pripravljena greh sovražiti, pred grehom bežati in nikedar ne smemo kaj tacega storiti, kar se ne vjema z dušno pripravljenostjo pravega spokornika.

Kar zadeva djanja pokore, je dobro, da si vsak večkrat svoje grehe pred oči postavi, jih obsoja in objokuje, zlasti zato, ker je žalil svojega dobrega nebeškega očeta. Pristavimo pa: Tisti, ki je že dosti vterjen v milosti božji in ima terdno voljo v nji tudi ostati, ter morebiti že več let ni nobenega smertnega greha storil stori veliko bolje, ako se mej molitvijo peča bolj z vajo otroške ljubezni do Boga. On naj občuduje neskončno veličastvo božje, njegovo nezmerno ljubezen do nas ljudi naj poveljuje, nfinljive in časne reči naj zaradi Boga zaničuje, njegovo prijateljstvo više ceni, kot vse časti in dobrote tega sveta in terdno sklene le njemu se izročiti in le njega iskati. Kedo bi preziral take misli in čustva, kedo bi mogel terditi, da je bolje, vedno se le na greh spominjati? Sicer pa zaupno občevanje z Bogom in taka

otročka ljubezen do očeta v nebesih ne izključi in nič ne brani, da se sè žalostjo spominjamo svojih pregreh in jih sovražimo; ljubezen postane s tem le še prijetniša, sladkejša, kaker okusna jed še okusniša, ako ji pridenemo nekoliko soli ali kisa. Ali more biti za ljubečo dušo kaj sladkejšega, kaker če pravi svojemu nebeškemu ženinu: »O najljubezniviši Bog, ti lepota sama; ali je mogoče, da bi kedaj kako stvar bolj ljubila kot tebe? O moj najboljši oče! Koliker bolj lehkomišljeno sem te prej žalila, toliko bolj goreče te hočem zdaj ljubiti. Kako velika in čudovita je tvoja dobrota, o Gospod vseh stvari, da sè svojim nezvestim služabnikom tako ravnaš kaker se svojim prijatelom in sinom!« Take in enake misli in čustva ne zmanjšujejo ljubezni, temuč jo še sladkejšo store. Tako se spolnjujejo besede sv. Avguštin: »Sladkejšo so solze tistega, ki moli, kaker veselje v gledališču.«

Dvojno pokoro moremo razločevati. Obe sovražite greh, pa vsaka na svoj način. Ena na ta način, da obžaluje, ker je grešila; druga se veseli, da je greh izbrisala; vsaketera se trudi za boljše življenje, vender ena, ker se ji studi prejšnji grešni stan, druga iz ljubezni do novega boljšega stanu; ena se spominja le na svojo hudobijo in razžaljenje božje, druga pa premišljuje vsmiljenje božje, katero je dosegla in zaradi tega je ena žalostna, druga pa vesela. Kaj misliš, ketera je boljša? Čeravno ste morebiti pred Bogom obe enako vredne, vender se ti zdi druga boljša, ker je prijetniša in za nas slabotne ljudi primernejša. Veliko raji storimo to, kar je združeno z veseljem in prijetnostjo, kaker to, kar je združeno sè žalostjo. Perva je lahko zelo škodljiva za naše telo in za dušo, ki ne more prenašati tako trajne žalosti, v drugi pa se lahko vadimo brez škode celo življenje.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj k brez madeža spočeti
Devici Mariji.

PETA ZVEZDA.

Posnemaj brezmadežno devico Marijo v njeni priprostosti.

Preblazena devica Marija je imela vse čednosti, navadne in posebne milosti božje. Saj jo je angelj Gabrijelj pozdravil:

»Zdrava, milosti polna.« (Luk. 1, 28.). Ali svojih čednosti in milosti božjih ni drugim razodevala, ni se ž njimi ponašala ali se hvalila, temuč varno jih je skrivala. Priprosto je živela v tempeljnu, doma pri svojih stariših, in potem ko nevesta svetega Jožefa. Na zunanje se je kazala taka, za kakeršno se je imela v svojem sercu, priprosto deklo Gospodovo. Nihče ni zapazil na nji nič posebnega; imeli so jo za navadno ženo. Priprosto je bila oblečena; vestno je opravljala dela hišne gospodinje. Za Jezusom ni hodila, ko je učil in čudeže delal; pri njemu ni bila, ko je na cvetno nedeljo slovesno jahal v Jeruzalem; na Kaljvarji pa je stala poleg križa. Sveti Bernardin Sijenski pravi, da je malo govorila: »Z angeljem dvakrat, z Elizabeto tudi samo dvakrat; sè svojim Sinom tudi dvakrat in na ženitnini sè služabniki enkrat.« (Sermo 9. de Visit.). Samo te njene besede so namreč ohranjene v evangelju. Sicer je gotovo govorila večkrat, vsaki dan, ali le priprosto, kaker drugi pobožni ljudje, kar ni bilo treba, da bi se zapisalo.

To čednost, priprostost je tudi Jezus svojim učencem zelo priporočal. Ko jih je poslal oznanjevat sveti evangelij, jim je rekel: »Glejte, jaz vas pošljem kaker ovce mej volkove: bodite torej razumni kaker kače, in priprosti kaker golobje« (Mat. 10, 16.).

Priporočal jim je, da naj se na misijonskem delu vadijo posebe v razumnosti in priprostosti; da naj bodo zelo previdni, obenem pa tudi priprosti in ponižni. Čednost priprostosti je nasprotna lažljivosti in zvijačnosti ter nagiblje človeka, da govori in dela brez vsakega prikupovanja, prilizovanja, laži, hlimbe in zvijače. Priprost človek je ponižen in resničen; kaže se na zunaj takega, kakeršen je v sercu, kakeršen je pred Bogom. O vsakem dobro misli, sodi in govori. Priprostega človeka Bog in ljudje radi imajo; kralj David pravi: »Vem, moj Bog, da poskušaš serca, in priprostost ljubiš; zato sem tudi jaz v priprostosti svojega serca vesel daroval vse to.« (1. kron. 29, 17.). Modri Salomon pa piše: »Gnusoba pred Gospodom je vsaki zasmehovavec, s priprostim pa se pogovarja« (Pregov. 3, 32). Priprostim dušam daje Bog posebne milosti in rad vsliši njih prošnje; zato opominja sveti Duh: »Iščite Gospoda s priprostim srcem.« (Modr. 1, 1.). V ti čednosti so se odlikovali brat Juniper, učenec svetega Frančiška Serafinskega, blažena Joa-

na Sinjska, devica tretjega reda, sveti Filip Nerij, sveti Feliks, kapucin, in mnogi drugi.

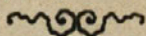
Zgled.

Sveti Feliks je bil sin siromašnih starišev. Ko deček je bil pastir; potem pa hlapec. Gospodar ga je rad imel, ker je bil bogaboječ, vesten in odkritoserčen posel. Ko je bil dvajset let hvale vredno služil, je stopil v kapucinski red; tu je skerbno skrival posebne milosti, ki jih je prejemal od Boga; imel se je za grešnika, imenoval se samostanskega osla. Svoje predstojnike je natančno slušal; vsakemu je verjel; nigdar ni mislil, da bi ga gdo imel za norca ali da bi se mu legal. Včasih je naredil sè svetim Filipom Nerijem kako smešno, da bi ga ljudje zaničevali; dosegel je pa ravno nasprotno, ker so ga še bolj spoštovali. Kako je bilo njegovo življenje Bogu prijetno, vidimo iz tega, ker se mu je, kaker se pripoveduje, Mati božja prikazala ter mu v naročje dala Jazuška; tudi mnogo čudežev je storil Bog po njem.

Bodi tudi ti priprost; v občeivanju z drugimi bodi odkritoserčen, glej, da se ne boš legal in hlinil ter si s hinavščino in potuhnjenostjo pomagal. Ne imej serca pred svojimi stariši, svojim predstojnikom in svojim spovednikom zapertega; drugim pa ne odkrivaj svoje vesti. Ako boš odkritoserčen, pošten in ponižen, te bodo vsi spoštovali in ti zaupali; drag boš Bogu in ljudem.

Molitev.

O brezmadežna devica Marija, ti si skerbno skrivala posebne milosti, ki ti jih je Bog dajal, in čednosti, ki si si jih po njih pridobila; varuj tudi mene vsake prevzetnosti, vsake laži vsake hlimbe in zvijače, da bom sicer previden v govorjenju, vender pa vedno resničen in priprost, tako, da se bodo tudi nad menoj spolnjevale besede Svetega Duha: »Gdor priprosto hodi, bo rešen.« (Pregov. 28, 18.). Amen.

Sv. Eljzear in bl. Deljřina.

(Dalje.)

V. V domovini. — Obljuba. — Eljzear tretjerednik?

Eljzear ni ostal za vselej v Italiji. Ko je dobil za dve leti dopust od kralja, se je vėrnil z ljubljeno soproga v domovino,

kjer je imel na Avinjonskem, Venesenskem in v Provansi svoja posestva.

Nekedanja grofija provanška je bila v 13. in 14. stoletju last napoljskih kraljev iz anžuvške hiše. Eljzear je bil torej tudi v svoji domovini podložnik napoljskega kralja Roberta. Severozapadno od Provanse pa ste bile grofiji Avinjonska in venesénska (Venaissin) last papeška. Od leta 1305 do 1377 so papeži celo prebivali tam, v mestu Avinjonu.

Spremljajmo zdaj v duhu Eljzearja in Deljfino v grad Ansuiz, kamer sta se odpravila. Iz Avinjona moramo proti vshodu in jugu skozi kavaljonsko dolino. Od mesta Kavaljona dalje krenemo proti severovzhodu ter se bližamo mimo romarske cerkve lümierske staremu škofijskemu mestu Apt ali Apta (Apta Julia Vulgentium). Tukaj sta v cerkvi sv. Ané poleg aptovskih škofov tudi Eljzear in Deljfino imela enkrat počivati v grobu. Iz Apte je v Ansuiz še dolga pot. Vzdiguje se polagoma ob severni strani lüberonskega pogorja po skalnatem in stermem pobočju pokritem sè zeleniko in pritlikavim hrastjem. Ko smo dospeli verhu gore, se cesta nagne na jug ter nas polagoma pelje niže in niže. Mimo kapele sv. Simforijana z vitkim zvonikom nas dolgo časa spremlja gorski potok po prodnati senčni soteski v Lurmarén (Lourmarin). Tu se pogorje razmakne in kmalu dospemo do starega vterjenega terga Kükürona, ki je bil že last sabranskih gospodov. Še eno uro hoda pa smo v Ansuizu.

Grad Ansuiz stoji z drevjem obdan na nekakem griču, od koder gleda proti severu v južno lüberonsko pogorje s terdnjavama Küküronom in eškimi Kabrijerami (Cabrières d'Aigues), proti jugu na ravnino pod seboj. Tisti del, ki je po izročilu svetima zakonskima služil v stanovanje, ima še tadANJI, sedaj seveda precej izlizan tlak. Na videz leseni strop je nizek, okrašen z več slikami. Na eni vidimo Eljzearja in Deljfino v svoji prvi mladosti z lilijami v rokah. Na drugi iz štirinajstega stoletja ju angelj venča z rožami vertnicami. Spomina vredni ste še tudi sliki sv. Frančiška Asiškega in sv. Ludovika tuluškega škofa.

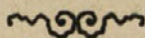
Župna cerkev zraven gradu je morda prvotno svetišče sabransko, vsaj tisti del, ki obsega kor ali prezbiterij. V kapeli na desni se nahajata kipa svetih zakonskih in neketeri njiju

ostanki ali relikvije. Za aljtarjem je pa velika slika, ki kaže Eljzearja in Deljfino z dvema angeljema, ki ju venčata.

V ansuiškem gradu torej sta Eljzear in Deljfina, vernivši se iz Italije, v družbi gospe Garsande preživela velikonočne praznike. Pozneje, na praznik sv. Magdalene, sta se pobožno vdeležila svete maše in prejela tudi sveto obhajilo v nekem posebnem namenu, ki sta ga zveršila po maši v Gersandini izbi. Garsanda je bila bolna, tako da ni mogla priti v kapelo. Zato sta šla Eljzear in Deljfina k nji, kaker hote, naj bo ona, ko nekakova druga mati Eljzearjeva, priča njiju namerjane prisege. Pričujoča je bila pa tudi Alazija, Deljfinina sestra, in Isnarda, Garsandina hči. Tu je torej Eljzear, sklenivši roke čez mašno knjigo, storil obljubo vednega devištva, s temi besedami: »Gospod Jezus Kristus, od katerega izhaja vse dobro in vsak dar, glej me slabega in bolnega, ki brez tvoje posebne milosti ne morem ohraniti zderžnosti in devištva; zaupajoč na tvojo posebno pomoč pa obljubim in prisežem tebi samemu, preblaženi Devici in vsem svetnikom, celo svoje življenje čisto živeti in devištvo, ki mi ga je tvoja dobrot do zdaj ohranila, ohraniti tudi odslej; in da ostanem svoji obljubi zvest, sem vse, tudi smert preterpeti pripravljen.« Za Eljzearjem je Deljfina ponovila svojo že prej storjeno obljubo. Naposled je storila enako obljubo tudi Isnarda. Njena mati Garsanda je bila tega zelo vesela. »Zdaj rada ymerjem« je vskliknila; in res, čez malo časa jo je Bog h sebi poklical. Pokopana je v frančiškanski cerkvi v Apti v redovni obleki sv. Frančiška.

Nadaljevaveč Baronijevih cerkvenih letopisov, Abraham Bzovius, piše (tom. XIV.): »Malo časa potem (t. j. po vernitvi iz Italije) sta Eljzear in njegova soproga storila obljubo devištva in oba sta vstopila v tretji red sv. Frančiška, kar se je zgodilo v ansuiškem gradu.« Stariši pisavci ne omenjajo tega. Res, da je Eljzear molil vsak dan duhovne ure po obredu rimske cerkve; ali zadosti v dokaz, da je bil tretjerednik, to še ni. Neki drugi pisavec, Suyskens, sklepa iz tega, ker se je Eljzear dal pokopati v frančiškanski obleki, da je bil več let, ali vsaj pred smertjo tretjerednik. Nekaj bolj gotovega nam pove njegova oporoča, pisana dne 18. julija 1317. V nji določuje mej drugim: »Svojemu truplu za grob izvolim cerkev manjših bratov v Apti in naročam, da se moje telo, kjer koli vmerjem, v

teku enega leta prenese v frančiškansko cerkev v Apti in tam pokoplje. In hočem in naročam, da se po smerti moje telo obleče v obleko manjših bratov ter da se izpostavi na oder, nese in pokoplje v isti obleki in sicer po šegi, kaker je vpeljana za brate tega reda brez vsakega kakeršnega koli sijaja.« — Tako je svojo poslednjo voljo mogel izraziti le tretjerednik; po pravici torej sklepamo, da je bil to v resnici.

Poduk za novince tretjega reda.

Ko je pred par leti voditelj neke skupščine pervikrat označil poduk za novince in ga je — hvala Bogu — tudi srečno vpeljal, tako da se novinci sedaj redno vsaki mesec k poduku zbirajo, tedaj so nekateri vneti in razumni tretjeredniki to veselo pozdravili: mnogo družih, ki so že delj časa v redu, je pa nevoljno zdihnilo: »čemu te novotarije!« — V neki drugi skupščini je voditelj tudi spoznal, da je njegova dolžnost novince dobro podučiti; zato oznanil, kedaj naj se zbero k poduku, pa jih je le par prišlo, voditelj je zgubil pogum in poduka ni več oznanil in tudi ne imel. Pervi ima sedaj že lep naraščaj; par jih je v letu poskušnje odpadlo, drugi so se vsi pravočasno oglašili za obljubo in prav zgledno živijo; pri drugem so se pa oglaševali za obljube celo leto po poskušnji; mnogi se pa sploh niso oglasili. V teku nekaj let je moral na vsakih trideset sprejetih po enega izbrisati ker ni prišel ali prišla k obljubi; več jih še čaka, ker upa, da se bodo morebiti vender le oglasili. — Vsega tega čakanja in nerednosti v zapisniku ne bi bilo treba, če se poduk za novince ne bi bil opustil. Mnogo britkosti bi si prihranili voditelji in udje, veliko lepih sadov bi obrodil tretji red s pomočjo poduka za novince. Zato naj se vpelje po vseh skupščinah, kjer ga še ni, če ga pa že imajo, naj se ohrani in spopolnjuje.

Novinci imajo pravico tirjati poduk, pa tudi dolžnost dati se podučiti. Vodilo pravi: »Kedor stopi v tretji red, naj bo eno leto v poskušnji.« To leto od dneva sprejema v red do dneva obljub, ki mora biti celo leto, ima biti ne leto brezdelnega čakanja na obljube, ampak zares leto poskušnje.

Poskuša naj voditelj novinca ali novinko, ali ima zmožnosti in voljo biti dober, zgleden, vnet in čednosten ud tretjega reda, ali bo izpolnjeval vodilo in njegove zapovedi glede obleke, molitve, sv. zakramentov, mesečnih shodov; ali se bo ogibal slabih priložnosti, ničemernosti, prepirov, slabih knjig in časopisov itd. Če hoče voditelj novinca v tem in drugem poskusiti, ga mora najprej podučiti o dolžnostih, če jih zanemarija, ga posvariti očetovsko, potem ga peljati na pot raznih čednosti, nadzirati ga itd.

Pa tudi novinec sam mora poskušati red in njega vodilo, ali bo mogel dolžnosti vodila izpolnjevati, čednostno živeti, opravljati molitve, prejemati sv. zakramente, nositi redovno obleko itd. Zato mora vse dolžnosti dobro poznati, preden se na dan obljub zaveže, da bo izpolnjeval božje zapovedi in vodilo tretjega reda. «Brez spoznanja dolžnosti bi bila obljuba nespametna in gotovo Bogu ne v čast. Vedeti mora tudi vse potrebno o pravicah, o milostih, o odpustkih tretjega reda in o pogojih, pod katerimi jih more biti deležen, saj brez pravega spoznanja ne bo izpolnjeval predpisanih pogojev in zato tudi dotične milosti ne bo deležen. — Novinec mora že v letu poskušnje z a č e t j čednostno živeti. Tega pa ne more brez resnega poduka in pravega spoznanja. Kedor se v letu poskušnje ne vadi v čednostih, bo tudi pozneje navadno ostal poveršen in se ne bo poglobil v duha sv. Frančiška, ki je duh ponižnosti, ljubezni, pokore, zatajevanja, pokorščine. Ta duh nauka Jezusovega je treba vcepiti že novincem.

Novinci morajo biti podučeni, nadzirani, opozorjeni na napake; zato so dolžni poduk marljivo obiskovati, vodilo že v novicijatu natančno izpolnjevati, vaditi se v čednostih, spoznavati in rabiti pomočke kerščanske popolnosti. Brez poduka pa to ne gre. Večina vstopi v tretji red z najboljšo voljo v njem v svetosti in popolnosti napredovati. Pa njih upanje je brez uspeha, če nimajo poduka. Zato opešajo še celo v svoji dobri volji. Neketeri pa stopijo na pot čutne pobožnosti, ki kmalu zgine in tavajo v temi, dokler jih ne spravi na pravo pot kak vsmiljen dušni voditelj; če pa tega ne najdejo, ali se ga ogibljejo, hodijo po potu lastne ljubezni, deržijo se zunanosti, iščejo vedno novih pobožnosti, so vsem v nadležnost in ne koristijo ne sebi, ne bližnjemu, ne sv. cerkvi, tretjemu redu pa jemljejo njegovo čast.

Če hočemo torej, da bo tretji red veršil svojo nalogo in da bodo njegovi udje dosegli pravi cilj, moramo poduk za novince visoko ceniti. Od tega poduka je odvisno vspevanje redovnih skupščin. Slabi bodo pravočasno odpadli, dobri se vterdili, goreči izpopolnili, tretji red bo pa prišel do svoje časti in veljave.

Proti vsem vgovorom ne rečemo drugzega ko to: Poskusite in se boste prepričali.

Kedo naj podučuje? Najbolje je, da daje novincem poduk voditelj sam. Seveda je potrebno, da je sam o tretjem redu najprej dobro podučen.*) Če je pa ketera druga zmožna oseba za to delo, more je opravljati tudi ta z voditeljevim dovoljenjem, samo da je res zmožna novince dobro in prav podučiti z besedo in sè zgledom.

Kaj je novincem tretjega reda potrebno? Pove naj se jim kako važno je leto poskušnje za njihovo celo poznejše redovno življenje. Razloži naj se na kratko vstanovitev in razširjanje tretjega reda po svetu, posebej pa še v njihovem kraju. — Pojasnjuje naj se vodilo v celoti in v posameznih zapovedih: sprejem, leto poskušnje, obleka (škapulir in pas), obljube, kako se varovati pretirane nečimernosti v obleki, plesov, glediških predstav, slabih časopisov; pove naj se potrebno o redovni in družih molitvah, o postu, spovedi in sv. obhajilu, duhovnem obhajilu, zatajevanju (telesnem in notranjem), mejsebojni ljubezni, lepem zgledu, spodobnem govorjenju, spraševanju vesti (posebnem in splošnem), o premišljevanju, sv. maši, o dolžnosti hoditi k mesečnim shodom, o dobrem berivu, o miloščini, obiskovanju bolnikov in pogrebih pokojnih udov; sploh naj se drugo poglavje vodila modro in natančno raztolmači, brez pretiravanja, pa tudi ne le poveršno. Razloži naj se tudi tretje poglavje o službah, o vizitaciji, o pokori, opominih, izključenju; o obveznosti vodila, o polajšanju in oproščenju v zapovedih vodila. — Novinci morajo spoznati življenje in čednosti sv. Frančiška in svetnikov treh Frančiškovih redov, posebej njihovo vdanost in pokorščino do sv. cerkve, duh molitve, ubo-

*) V ta namen mu bo dobro služila knjiga: Fischer, „Handbuch zur Leitung des III. O.“ iz leta 1912 in „Ordensdirektor“ iz bukvarne „Tyrolia“ v Innsbruku. Večino potrebnega pa dobi tudi v Cvetju prejšnjih letnikov s pridejanimi novejšimi določbami. Dobi se pa tudi: „Katechismus des III. Ordens“, z razlago vodila.

štva, ljubezni, zatajevanja. Omeniti je tudi poglavitno o zunanjem obnašanju, o raznih pobožnostih (kaker so serafinski rožni venec, sv. križev pot, devetdnevnice itd.). — Tudi pravice, ki jih imajo, morajo dobro poznati (n. pr. papežev blagoslov, vesoljno odvezo) in pa razne odpustke ter pogoje, pod katerimi jih morejo zadobiti.

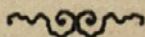
Iz naštetega je jasno, da mora poduk za novince trajati vsaj eno uro na mesec skozi celo leto poskušnje, ker v krajšem času ni mogoče vsega povedati, še manj si pa morejo novinci vse potrebno zapomniti.

Poduk naj bo posebej za moške in posebej za ženske. S tem se bo za tretji red pridobil marsikateri mož ali mladenič — v hipu seveda ne, polagoma pa prav gotovo.

Gorčnost, zvestoba, prava pobožnost in sploh celo tretjeredniško življenje je odvisno od leta poskušnje. Če dobita v tem času novinec in novinka terdno podlago, bosta tudi pozneje vstrajala in napredovala.

Zato naj imajo voditelji poduk za novince za zelo važno in resno nalogo, novinci pa za eno prvih dolžnosti. Morebiti je ravno od tega poduka odvisno zveličanje mnogih. Tisti tretjeredniki pa, ki imajo leto poskušnje že za saboj — morebiti že davno — tisti pa kažite novincem pot čednosti in pravega redovnega življenja z lepim zgledom, svetostjo, molčečnostjo. V čemer se novinci še le vadijo, to morate vi že navajeni zverševati.

P. S. Z.

Samostan sv. Klare v Ribnici.

II.

Serafinski red v Meklenburgu.

Ni bilo tega še deset let, kar se je zaperl grob nad koščicami svetega Frančiška Asiškega, ko slišimo že o delavnosti njegovih sinov v Obotritski deželi. Prišli so iz Ljubeka, kjer se je bil že za življenja njih vstanovnika postavil samostan sivim menihom. Naselili so se po terjih, ki so bili zrastli okoli starih knežjih gradov in samostanov. Njih delavnost se je razvijala pred vsem po krajih ob morju, ki so se bili že v 13. sto-

letju povzdignili v znamenita trgovišča z mnogimi mestnimi pravicami. Tam jim je bilo odperto bogato misijonsko polje po duhu njih vstanovnika. Vojvoda Henrik s priimkom Romar, je na svojih potovanjih spoznal te redovnike in prikupili so se mu. On jih je, nekako okoli leta 1236, poklical v deželo. Pervi frančiškanski samostan na Meklenburškem je nastal najberž v Zverinju (Schwerin). Pervi gvardijan samostana sv. Katarine v Rastoku (Rostock), p. Eilhard, se omenja že 1243 ko spovednik zverinjskega škofa. V Vižmar so prišli frančiškani l. 1251 ter postavili tam cerkev sv. Križa in pozneje še drugo hišo božjo k časti sv. Frančiška; podpirala jih je kneginja Anastazija, soproga vojvoda Henrika Romarja in oče Barnima I. vojvoda pomorsko-ščetinskega. Kaker Henrik Romar, tako je imel tudi njegov sin Henrik Lev*) Meklenburžan, ki je od 1287 do 1322 gospodaril v Obotritski deželi, posebno ljubezen do sinov sv. Frančiška. To ljubezen jim je izkazoval na vse načine, zlasti jim je dovolil povsod hiše, kjer so se darovi, ki so jih bratje nabirali, v gospodarske namene obračali, kjer se je n. pr. volna tkala v sukno, žito mlelo za moko itd. In kaker so bili frančiškani v prijateljskih razmerah do knežjega dvora, tako so živeli tudi v tesni zvezi s srednjimi stanovi in gosposkimi družinami po tergih in primorskih mestih. Povsod, kjer se je razvilo duhovno življenje, so bili sinovi asiškega serafina odločujoči vodniki ter so gojili in širili frančiškanske vzore. Po cerkvah so z gorečnostjo oznanjevali besedo božjo in slovesno obhajali božjo službo, po višjih šolah, zlasti ko se je leta 1426 vstanovilo vseučilišče v Rastoku, so z modrostjo sv. Bonaventure vlivali v serca prihodnjih duhovnih voditeljev ljudstva tudi ljubezen do zatajevanja; pri vseh splošno koristnih početjih so bili frančiškani zraven, celo ko se je vojska vnela, je šel menih v bojne verste, spodbujal borivce, obezaval ranjence, sveto popotnico delil vmirajočim. Ko je kuga divjala po deželi, je vstopal sivi menih brez obotavljanja in z enako ljubeznijo v koče vbozih in v gradove bogatih, tem kaker onim dostikrat edini tolažnik v tistih groznih strahovitih dneh.

Že so nekaj desetji delali serafinski sinovi v obotritski deželi, pa pogrešali so podpore hčeri sv. Klare ko potrebnega do-

*) Ta Henrik Lev ni zamenjati sè zadnjič omenjenim Henrikom Levom Saškim, ki je živel 100 let prej

veršenja njih poslanstva in podlage njih tretjega reda. Po pravici piše Jörgensen v svojem delu o sv. Frančišku: »Mej tem ko se morajo možje dostikrat zadovoljiti s tem, da uče, kako in kaj, je dejansko izverševanje, dostikrat brez posebnega nauka, delež žene. Nihče ne vresniči popolniše vzorov moža kaker žena, ki se je za nje navdušila. S tem nima biti rečeno, da Frančišek Asiški ni sam vresničil evangelija, ki ga je pridigal, nasproti! Ali kedor hoče videti frančiškansko življenje v podobi oprščeni prisiljenih dostavkov in sovražnih vplivov, ta se mora obrniti pred vsem k Frančiškovi veliki učenki, sv. Klari. Ona se je, sama, rada imenovala rastlinico brata Frančiška. Ona je v resnici cvetlica frančiškanstva; kedor pride v kraje, kjer je živela, čuti tudi zdaj še, čez 700 let, serce okrepčujočo dišavo te rastline.«

III.

Vstanova vojvoda Henrika Leva Meklenburškega.

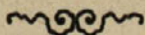
Kmalu se je imela tudi frančiškanom v Obotritski deželi izpolniti dolgo gojena želja po samostanu sv. Klare. Vojvoda Henrik Lev se je imel boriti z mnogimi težavami, bodisi da je imel zavarovati svoje gospostvo pred sovražnimi napadi, ali da ga je hotel raširiti. Nikolaj Otrok raztoški, keterega pokrajina mu je šla, ko je izmerlo njegovo deblo, po dediški pogodbi, je bil svojo deželo zastavil danskemu kralju, ki je zato z vojsko prišel, da jo v posest vzame. Tako je prišel vojvoda Henrik v težko denarno zadrego in da si verhu navadnega davka odpre še druge vire, je naložil duhovščini in samostanom po deželi še poseben visok davek, in ko so se ga poslednji branili, si je prideržal njih dohodke. Ali zato ga je zadelo izobčenje škofa Markvarda Ratiborskega, ki je ob enem prepovedal v njegovi deželi vsako očitno službo božjo. Ali Henrik Lev je bil prepobožen kristijan, da se ne bi bil skesano na persa terkal. Ne le da je prideržano cerkveno premoženje precej oddal, hotel se je tudi po obilih žertvah z Bogom spraviti; tako je dal ratiborskemu škofu kos zemlje pri Gadebušu, tudi je skušal opata Doberanskega in Dargunskega, dalje škofa Hermana II. Maljčanskega v Zverinju in opata Korda Rajnfeljskega v Holjštajnu z darovi potolažiti. In Henrikova vest se še vedno ni pomirila, dasiravno je bilo izobčenje vzdignjeno in prepoved službe

božje odpravljena. Neke pomenljive sanje namreč so ga vedno spominjale na njegovo krivico. Razodel jih je mnogim, mej drugimi tudi p. Ditrihu, kustosu frančiškanov v Ljubeku. Ta redovnik mu je svetoval, naj po zgledu svojih očetov vstanovi samostan in sicer za hčere sv. Klare; tako more sebi in svojim mlajšin¹ zavarovati dušno zveličanje.

Vojvoda Henrik Lev je izpeljal ta nasvet, da bi pomiril svojo vest in se popolnoma dal voditi milosti božji, ne pa le, da bi vstregel p. Ditrihu, ki ga je visoko čislal. Spoznal je sanje, ko očiten migljej z nebes za svoje lastno zveličanje in za srečo svoje dežele. Tako je postavil novo porcijunkulo na bregovih Vshodnega morja, opatijo Ribnico, ki je imela biti v resnici prebivališče angeljev, vstanovljeno za angelje v mesu.

Poslušajmo sanje vojvoda Henrika Leva, kaker jih popisuje letopis samostana ribniškega. »Knez je videl svetega angelja božjega z golim mečem v desnici in svojo lastno dušo na ketinah v levici, s katero jo je vlekel kvišku, da bi jo iztergal iz oblasti hudičeve, in z mečem jo je branil.« Kedo bi dvojil, ako veruje v previdnost božjo, ki vlada svet, da je tu sveti angelj Mihael, ki zastopa sodno oblast Gospoda nebeških trum, segel v življenje vojvoda, in ker se je ta knez angeljski berž od začetka izkazal ko posebnega zavetnika in vodnika vstanovitelja serafinskega reda, smemo pač misliti, da je sv. Frančišek sam Boga prosil milosti za krivico vojvoda, zaradi dobrot, ki sta jih on in že njegov oče skazala novemu redu. Za pokoro in da se potolaži pravica božja, so se imele poklicati v deželo serafinske žene, da se tako splošnosti prizadeta škoda sè splošnosti izkazano dobroto popravi.

Pa ne le z unanjimi deli je skušal vojvoda Henrik Lev popraviti svoj greh; tudi v globočino serca so mu bile zapisane tiste sanje ko pravi blagoslov božji. To nam poterjujejo njegove lastne besede, ki so se ohranile zapisane: »Po dobroti in vsmiljenju božjem, ne da bi bil zaslužil in vreden, me je sveti angelj hudiču iz žrela potegnil in večne smerti rešil.« — Da se ohrani v spominu, je dal vojvoda tisto prikazen na krov neke torbe, ki jo je celo življenje na strani nosil, sè srebrnimi, zlatimi in svilenimi nitmi in verčicami navezti, in vказal je, da se naj po njegovi smerti v zakristiji samostanske cerkve shrani.

Henrik grof Šamborski, lep zgled gorečega katoliškega kristijana.

P. V. K.

(Dalje.)

III.

Leta 1832, 2. svečana, torej na praznik Marijinega očiščenja ali svečnico je bil pač najsrečniši dan v življenju mladega grofa Šamborskega. Ta dan v 12. letu življenja je prejel prvo sveto obhajilo. Na večer tega pomenljivega dne mu je rekel njegov stari oče, Karel X., tele besede: »Tvoj poklic naj bo še tako vzvišen, tvoje dolžnosti še tako moreče, če boš še tako čutil težo britkosti in bolečin, ki so s tvojim stanom neločljivo združene: misel na dan družega svečana, moj ljubi otrok, ti bo vedno dajala potrebno moč.«

Mladi grof si je vzel te besede h sercu in je res iskal moči in tolažbe v pogostnem svetem Obhajilu.

Vse nedelje in praznike je pristopal k mizi Gospodovi, ravno tako tudi vse tiste dni, s katerimi je bil združen kak poseben spomin. »Če te dni ne opraviš svoje pobožnosti,« tako je zaterjeval ter mislil s tem sveto obhajilo, »tedaj sem sam seboj nezadovoljen, in mi manjka nekaj.«

Serce ga je kajpada vleklo, da bi še večkrat zavžil presveto Rešnje Telo, le njegova velika ponižnost ga je od tega odvrčala. Da bi ta častitljivi mož živel zdaj, ko imamo v rokah določbo svetega očeta o pogostnem in vsakdanjem svetem obhajilu, on bi se te neprecenljive dobrote gotovo z največjim veseljem posluževal.

Bil je v tem oziru skoro preboječ, tako da je kljubu nad vse skerbnemu pripravljanju vendar vedno imel pomislke in se bal, da je premalo storil. Zato je za vsako sveto obhajilo prosil svojega spovednika še posebnega dovoljenja. Ko mu je ta omenil, da to ni potrebno, mu je odgovoril: »Rad Vam verjamem, ali ta zadeva vendar spada pod Vašo oblast, in če tako delam, se držim pravega reda in imam poleg tega zaslužnje pokorščine.«

Ke bi se ne bile ohranile nobene druge besede iz ust blagega gospoda, bi že samo te dovolj pričale, da je bil v resnici

poln pravega kerščanskega duha. Ni ga slepila ošabna misel, da ne potrebuje duhovnega vodstva, da že sam zna občevati s svojim Bogom; ne! ni tako mislil kaker prevzetneži današnjih časov, ki so si naredili nekako svojo vero, le da se jim ni treba vkloniti vodstvu tistih, ki jih je Kristus sam za svoje namestnike postavil.

Grof Šambordski ni iskal navidezne prostosti; zato je pa našel to, kar edino je vredno tega imena: našel je prostost otrok božjih, občeval je s svojim Bogom kaker ljubeč otrok s svojim očetom.

Kako velika je bila njegova ljubezen do Boga, kako njegovo hrepenenje po svetem obhajilu, to je zlasti pokazal v svoji zadnji bolezni. Edaj je namreč nekega dne prosil svojega spovednika, da bi ga obhajal. Ker je bil pa ravno dan poprej prejel sveto obhajilo, zato mu je spovednik nasvetoval, naj počaka naslednjega dne, ki bo ravno nedelja.

»Dobro, moj oče!« reče knez, »kaker hočete.«

Ko je pa duhovnik odšel, vsklikne bolnik ves žalosten: »Oh, pater mi je odrekel sveto obhajilo, ko vender ve, da je to moja edina prava tolažba.«

Seveda so duhovnika takoj zopet poklicali, ki je gorečemu hrepenenju bolnikovemu tudi rad vstregel.

Omeniti je tudi treba, da velikonočnega svetega obhajila pobožni grof ni prejemal v svoji kapeli, temuč je imel navado iti v glavno mesto, da je ondi vsem dal dober zgled. Kade volje ga je spremljalo njegovo služabništvo na tej poti, spodbujeno ne po želji grofovi ali celo ukazu, temuč po njegovem mogočnem zgledu.

Ko je bil ob neki priliki naš grof več časa v glavnem mestu, se je zgodilo nekaj, kar prav očitno razodeva njegovo pravo kerščansko dušo.

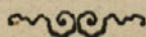
Zvedel je namreč, da bo v cerkvi, kamer je navadno zahajal, prvo sveto obhajilo. Hotel je pri tej priložnosti poživiti v sebi spomine na tisti srečni dan, ko je on sam pervikrat prejel Jezusa v svoje serce. Šel je torej ob napovedanem času v cerkev. Ali kako se je zavzel! Namesto pobožne zbranosti, je opazil, kako so otroci z velikim hrupom prišli v cerkev in si zbirali perve prostore. Mej sveto mašo so ogledovali obleko ter različno potrebno in nepotrebno lepotičje. Taka je bila pri-

prava teh otrok na prvo sveto obhajilo in po svetem obhajilu zahvala nič boljša.

To je grofa silno bolelo: zato je sklenil, da hoče dati žaljenemu Jezusu nekako zadoščenje; in to je tudi res storil.

Ko se je namreč povernil iz glavnega mesta na svojo grajščino Frózdorf blizu Dunajskega Novega Mesta, je povabil nekaj pridnih otrok, ki so v zadoščenje prejeli v kraljevi kapeli s pravo pobožnostjo sveto obhajilo. Knez sam je bil pri tem svetem opravilu ter je mladino potem v svoji lastni obednici pogostil in veselil se ž njo.

Svojo pobožnost do Najsvetejšega je grof kazal tudi na druge načine. Kako rad je klečal pred tabernakelnom in s koliko pobožnostjo je spremljal svojega Boga v slovesnih procesijah, to bi bilo težko popisati. Tisti, ki so ga videli v njegovi pobožnosti, so ga po pravici občudovali; mi ga pa skušajmo v njegovem gorečem češčenju najsvetejšega zakramenta po svojih slabih močeh posnemati.

Iz kitajskega misijona.

H. B. J. K.!

Či-švej, 7. V. 1914.

Prečastiti p. gvardijan!

Še le danes se Vam prav iskreno zahvalim za poželeno sliko in pozdrave. Res sem bil neizrečeno vesel, ko sem odperl pisemce. V trenutku sem se znašel na meni nepozabljeni Kostanjevici; razveselili so mi serce sladki spomini. Kostanjeviška samota je nepopisljivo blagodejno vplivala name. Tam sem se navduševal za meni vedno sveti misijonarski stan. Sicer smo bili trije, ki smo se navduševali zanj. Eden je že v večnosti, blagi sobrat Hrisolog. Vem da že vživa plačilo za svojo dobro voljo. Še hranim pismo, ki mi ga je pisal na smertni postelji; tam mi v zadnjih stavkih zagotavlja, da me ne pozabi onstran groba. Drugi je bil po božji previdnosti odločen za drugo opravilo. Mene skrajno nevrednega je pa božja roka popeljala sem mej Kitajce in rad sem se ji vdal, iz serca rad....

Pred odhodom sem bil namenjen še enkrat pozdraviti ljubo Kostanjevico. Imel sem že dovoljenje. Tudi v Padovo in

Asiz mi je bilo dovoljeno iti, pa razmere so drugači nanesle. Kar na enkrat sem bil v Rimu; saj sem komaj čakal, da dobim vsaj enega tovariša za daljno pot čez morje. Pa, hvala Bogu našel sem deset sobratov misijonarjev. Ne bo nas strah na poti, sem si mislil. Kaj sem vse videl v Rimu? Pred vsem sve-tega očeta; in če ne bi bil videl nič drugega, bi bil vender po-polnoma zadovoljen. Imel pa sem priliko videti še to in ono. Iz Rima smo se peljali v Neapelj. Na hribu v samostanu sv. Lucije smo prebivali par dni. Tu sem občudoval veliko redov-no strogost in bratovsko ljubezen. Male celice, dolgi, ozki hodniki, napis »silentium« tu in tam, vse me je spominjalo be-sed sv. Bernarda: »O beata solitudo, o sola beatitudo!« Zvečer sem slišal iz čolnov, ki so se zibali po morju ob bregu, prijetno petje: »O dolce Napoli« itd. Težko mi je bilo zapustiti srečno samostansko obzidje, zapustiti ljubo domovino, pa gnala me je višja moč in nisem se ji smel zoperstavljati. Torej na Ki-tajsko! Vožnja po morju je bila ugodna, le par dni nam je na-gajal vihar. — Slišali ste že gotovo, prečast. p. gvardijan, kako se mi je godilo v začetku. Nič drugači kaker vsakemu drugemu misijonarju. Najprej sem se lotil jezika, da bi se mogel vsaj ne-koliko gibati. Drugih kitajskih šeg se privadi človek poia-go-ma. Rad bi Vam popisal vse po versti, ali kaj, ker mi ni dana pi-sateljska zmožnost.

Lani meseca septembra sem bil prestavljen v delokrog p. Baptista; on je dobil pa sosedno okrožje. Tako sva si zdaj po imenu prav blizu; ali kedar greva vsak v nasprotni konec svojega dela, sva za več dni eden od drugega. Vender nama ie-ta določba našega apostolskega vikarja prav ljuba. Moj seda-nji delokrog seže čez 10 ur na dolgo in široko t. j. nad 100 li po kitajski meri. Kristjani so raztreseni na vse strani, vender jih je le malo. Večinoma so še neofiti (ne davno kerščeni); zato je treba še mnogo dela, da se vterdijo v veri. Imam pa, hvala Bogu, tudi precej katehumenov (ki se še le na kerst priprav-ljajo). Za te moram posebno skrbeti, da ne zamudim prilike. Kitajec je že tak, keder se loti kake reči, ji hoče do živega; če se mu ne posreči, pa verže v stran vse vkup in se ne zme-ni več za tisto. Tako je tudi glede našega nauka. Keder hrepeni po njem, se mu mora takoj postreči, drugači zamerzne dobra volja in potem je zastoj misijonarjev trud. Vtegnilo bi se reči:

»Če je tako, boljše ne sprejeti takega človeka in ne podpirati take ošabnosti.« — Ali to ni ošabnost, temuč prirojena lastnost, ki prav posebno znači Kitajca. Treba je le porabiti vsako priliko, pa se lahko dobi prav dobrih kristijanov.

Da postanejo Kitajci jako dobri kristijani, pričajo razna in mnoga preganjanja, ki jih ne prisilijo k odpadu. Tako je bilo zadnje kervavo klanje leta 1900 jako hudo in mnogo jih je junško padlo za sveto vero. Kitajec postane torej vnet kristijan, ako misijonar preskerbi o pravem času, kar je treba. Perva in glavna potreba so nam šole in zopet šole. Naši nasprotniki, zlasti protestantje delajo v tem oziru na vse kriplje. Zato moramo pač tudi mi storiti, kar se le da. Naš apostoljski vikarij nam tudi radi dovolijo in pomagajo odpreti šolo, kjer moremo. Le škoda je, da se je naša misijonska mošnja precej posušila. Zidajo namreč v Han-Kov novo prostorno bolnišnico — to stane denarja. Pa seveda bolnišnic nam je tudi treba. Protestantje tudi v tem oziru zelo napredujejo.

Kitajska je zdaj, rekel bi, na razpotju. Ne vemo, kam bo krenila. Gotovo je le, da je zapustila staro pot, če tudi še ne popolnoma. Poganske neumnosti se uganjajo semtertja še prav strastno. Zelo se širi protestantizem; celo mohamedanci rijejo naprej. Mnogo škodi tudi to, ker so naši kitajski izobraženci večinoma študirali višje šole v Evropi po deželah, kjer vlada protestantizem.

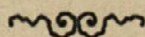
Priporočamo se ponižno božji previdnosti, naj nam nakloni mnogo dobrotnikov. Le tako bodo cveli katoliški misijoni. Splošno se naznanja zdaj v Evropo, da imamo tu zlate čase. Nekaj je na tem res; ali politične razmere še niso vrejene. Zlasti roparji delajo vladi veliko preglavico. Plenijo, požigajo, morijo; tudi misijonom so že storili veliko škode, tako zlasti v osrednjem apostoljskem vikarijatu dežele Šen-sí (prim. Acta Ord. 1914 str. 3. zv. str. 78 id.).

Ne more se reči torej, da so sedanji časi d o b r i, pač pa so res ugodni za razširjanje naše svete vere. Povsod se oglašajo katehumeni. Sredi februarja so, hvala Bogu, tudi mene povabili pogani terga Pa-švej-i, da bi jih šel učiti. Oglasilo se je kar čez 30 družin! Takoj sem jim preskerbel šolo in drugo. Škof so bili veseli te novice; obljubili so mi pomoči; jaz se pa prav goreče priporočam cenjenim dobrotnikom v domovini. Že-

tev je res bogata vkljub nemirnim časom. Škoda je le, da nas je tako majhino število misijonarjev. Ne upam si sicer naravnost koga posebej spodbujati, ali to moram povdariti, da je naše število za sedanje razmere v resnici premajhino. In vendar smert ne prizanaša. Meseca februarja nam je umerl mladi p. Virgilij Niklas, po rodu Poljak. Tu je bil komaj dva meseca. Januarja smo bili še veselo vkup dva Slovenca, dva Poljaka. Mladi p. Virgilij je zbolel na kozah, ki so se letos pojavile po mnogih krajih, morda ko nasledek lanske suše. Tudi štirje drugi misijonarji so zboleli, pa, hvala Bogu, ozdraveli. — — —

P. Baptista že tri meseca nisem videl, dasi sva sošeda; sva pač vprežena na vse kraje. Vsem velecečenjem dobrotnikom naših misijonov kličem v obejnih imenu: Hvala priserčna in dobri Bog poverni! Ponižno se priporočava tudi za nadalje. Priserčno pozdravljenje vsej častiti samostanski družini, posebej še Vam, prečast. p. gvardijan! Molim za Vas; prosim molite za nas Kitajce. Z Bogom!!! Ostanem v najsvetejšem Sercu vedno Vam prehvaležno vdani

P. Engelhard Avbelj, apost. mis.

I. hervatsko romanje v Sveto Deželo.

F. S. Š.

Z erdečim križem na persih in klicem »Bog hoče!« na jeziku je za časa križarskih vojsk šlo v teku 200 let nad pet milijonov kerščanskih junakov prelivat svojo kri za svobodo Svete Dežele. Zaman! Leta 1291 je bila kristijanom odvzeta zadnja opora (terdnjava Akkon), kristijani so bili pomorjeni, ali so pobegnili, ... le frančiškani so, pokorni ukazu svojega ustanovitelja, vstrajati 700 let kot varihi in čuvaji svetih krajev; 5000 marternikov šteje Frančiškov red v tej dobi samo v Sveti Deželi!

Promet se je olajšal, frančiškanom so prišli na pomoč tudi drugi redovniki, ... Pij IX. je zopet oskerbel več stoletij prazno škofijo, stolico sv. Jakoba, z obnovitvijo jeruzalemskega patriarhata in svetne duhovščine, ... učene družbe preiskujejo deželo na vse strani, ... le romanje je bilo še vedno težavno in

drago, dokler se niso začela l. 1898 tako imenovana »ljuska romanja« posameznih škofij ali celih narodnih skupnic z lastno ladijo, in na krajšo (tritjedensko) dobo.

Na tako romanje so se odločili tudi zdaj bratje Hrvati; pripravlja se namreč »Prvo hrvatsko hodočašče v Svetu Zemlju«. Odbor, katerega pokrovitelj je prevzvišeni zagrebški nadškof dr. Anton Bauer, razpošilja tudi slovenski razgias, iz katerega naj stoji tu naslednje:

Bratje Slovenci!

Meseca septembra t. l. bomo Hrvatje pervikrat romali v Sv. Deželo. Vi Slovenci ste imeli že srečo videti in počastiti sv. kraje, kjer je naš božji Zveličar bival, učil, terpel in umerl... Nam Hrvatom je znano, s kakim navdušenjem ste bratje Slovenci pripovedovali svojim rojakom, kar ste videli in doživeli v Sv. Deželi.

Na stotine jih je, ki bi bili radi šli z vami, pa takrat niso mogli, na stotine, ki so obžalovali, da se niso pridružili. Sedaj se vam ponuja prilika: pridružite se bratom Hrvatom!

Mi gremo, pojdite z nami!

Romanje se zverši od 1. do 22. septembra 1914, iz Zagreba čez Zidanmost - Ljubljano v Terst in dalje:

V torek 1. septembra: sestanek slovenskih udeležencev v **Ljubljani**, kjer se bodo v frančiškanskem samostanu popoldne razdelili romarski znaki in steklenice. Po noči odhod z južnega kolodvora s posebnim vlakom v Terst; (ura se pravočasno naznani). Romarji iz Notranjskega se morejo pridružiti na postajah Sv. Peter in Nabrežina.

V sredo 2. septembra v jutro vkercanje na parobrod, — odhod proti Sveti Deželi.

Sprejeti je mogoče: 44 oseb v I. razred; 136 oseb v II. razred; 360 oseb v III. razred. Cene so: v I. razredu: 500 K; v II. razredu: 430 K; v III. razredu: 300 K.

I. razred se razlikuje od II. razreda le po boljši kabini na ladiji.

Čas hiti! Oglasiti se je treba takoj in zahtevati podrobnosti načerta.

Oglasi se ali na naslov:

Vodstvo hrvatskega romanja v Sv. Deželo,

Zagreb, Kaptol šte. 9. frančiškanski samostan,

ali pa na naslov:

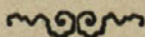
Čast. gospod P. Jeronim Knoblehar, frančiškan na Brezjah, Gorenjsko. (Ta pater se je vdeležil I. slovenskega romanja v Sv. Deželo l. 1910. in bo sedaj vodil slovenske vdeležence I. herv. romanja.)

Vodstvo bo poskerbelo vodnika, ki bo spremljal tiste, ki bi hoteli iti v Emaus, Jeriho, k Jordanu in Mertvememu morju. Stroške plača vsak za se in sicer: za Jeriho, Jordan in Mertvo morje 25 K-za osebo, v Emaus (z oslom) 8 K.

Tistim pa, ki bi odišli v Nazaret, Egipt ali Carigrad, po-verne vodstvo stroške za hrano na morju in za železnico iz Tersta v Ljubljano. (Stroški za Nazaret, Egipt, Terst okoli 200 K.

Želimo najboljšega uspeha!

Kristo Krile, **Uspomene iz Svete Zemlje**. Zagreb, 1914. vel. 8a, 232 str. -- Prodaja po 4 K komisariat Svete zemlje v Zagrebu, Kaptol 9, frančišk. samostan. — Ta knjiga ima vloženih 79 krasnih slik na finem papirju, 22 slik v slogu, 3 velike zemljevide in velik načrt cirkve Božjega groba. Pisana je temeljito, živahno, medtem ko pripovedovanje teče naprej, so vpleteni obširni zgodovinski odlomki v drobnem tisku, torej vse jako pregledno. Boljšega »vodnika« si pač hervatski romarji ne morejo žele! Knjigo priporočamo tudi našim Slovencem.

Čuvaji sv. krajev v Palestini.

(Konec.)

Stvar sama na sebi je videti malenkostna. Toda, gdor pozna tukajšnje pravne nazore in običaje, ta dobro ve, kako lahko se izgube velike pravice na sv. krajih na tak način. Zato se je treba krepko upreti in sicer takoj v začetku, ako nočemo, da nam vzamejo za zmirom naše pravice na sv. krajih.

Na tak malenkosten pa zviti način so se hoteli Gerki polastiti dne 4. novembra 1901. naše kapele Žalostne Matere božje na Kaljvariji; imenuje se tudi frankovska kapela. Kaj so tedaj storili? Pometati so začeli naše stopnjice, ki derže v

to kapelo. Ta navidezna malenkost bi jim bila zadostovala, da bi se bili polastili našega svetišča, češ, mi smo pometli stopnjice, torej so naše, mi imamo pravico tudi do kapele! Torej na tak način si prisvajajo Gerki svetišča. To znajo dobro. Začeti je treba prepir z Latinci. Potem podkupijo Turke in oni razsodijo sporno zadevo v korist Gerkom. Pri Turkih namreč ima tisti pravico, kateri več plača. To je stari običaj tukaj. Že večkrat so nam vplivni Turki sami rekli pri takih tožbah: »Vemo, da imate vi prav, pa Gerki nam več plačajo....«

Dva frančiškana Sv. Dežele ranjena v cerkvi Božjega groba
4. novembra 1901.

Zaradi pometanja naših stopnjic je nastala tedaj cela voj-ska, v kateri so Gerki 16 frančiškanov smertnonevarno ranili, da so bili potem nekateri več mesecev v samostanski bolnišnici. Na sliki, katero sem slučajno dobil, se vidita dva ranjena frančiškana. Eden je p. Jožef, Bayarec, ki je že umerl, drugi je brat Luka, Belgijec, ki je še zdaj v samostanu sv. Odrešenika. In vsled tako krivičnega napada na frančiškane je trajala tožba par let. Pa le s težavo in na posredovanje evropskih držav

se je posrečilo, da smo ohranili svetišče in dobili zadoščenje za storjene krivice. Gerki so bili obsojeni, pa na prošnjo njih patriarha pri nemškem in italijanskem poslanstvu v Carigradu je bila v juliju l. 1904. odpuščena kazen 30tim obsojenim Gerkom. Koliko bakšiša so morali Gerki dati Turkom zaradi te tožbe, ne vemo.

P. B. S.

Iz Rajhenburga.

Približuje se preveseli dan, ko bode posvečeno in svojemu namenu izročeno svetišče, katero je postavil slovenski narod kot jubilejni dar lurški Materi Božji v Rajhenburgu na Štajerskem.

Šest let je minulo, kar se je položil temeljni kamen tej občudovano lepi cerkvi, in dne 2., 3. in 4. julija t. l. bodo slovesno posvetili njo in njene oltarje naš prevzvišeni vladika, dr. Mihael Napotnik. Da bi bili dnevi posvečenja še veselejši, so poskerbeli naši domači farani v svoji sveti navdušenosti že tudi za lepe nove zvonove — veliki zvon tehta 72 starih centov. Te zvonove bodo posvetili naš milostivi knezoškof dne 21. junija. Neštete množice ljudstva se bodo zbrala perve dni meseca julija v Rajhenburgu. Od daljnjih krajev bodo prihiteli gorce Marijini častivci, ki so s svojimi milimi darovi pomagali zidati ta Marijin dom, ki so pa razkropljeni po celi Sloveniji, po celi Avstriji, Evropi, da še po drugih delih sveta. Prihiteli bodo, ogledat prelepi sad svoje požertvovalnosti, veselit se v duhovnem veselju na našem Marijinem hribčku — v slovenskem Lurdu.

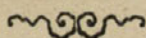
Vender pa naj nihče ne pričakuje, da najde notrajnost svetišča že sè vsem potrebnim opremljeno. Dosti se je že napravilo, a marsikaj še bode treba v teku časa preskerbeti. Zato pa bomo prosili Marijo zlasti o dnevih posvečenja te njene hiše, da nam vname še novih serc za božjo čast in svojo slavo in da nam ohrani stare prijatele zveste in stanovitne.

Marijino svetišče v slovenskem Lurdu mora biti popolnoma dogotovljeno.

Mnogim Marijinim častivcem tudi našim družabnikom in dobrotnikom, in morda celo vsem našim verlim nabirateljem

pri najboljši volji ne bode mogoče priti k našim slavnostim. Tem pa kličemo proseč: Ljubljenci Marijini! Ako se ne vidimo, potem se združite v onih dneh z nami v pobožni in ponižni prošnji, naj bi, Marija, naša dobra Mati, sprejela ta jubilejni dar slovenskega naroda z milostnim in dobrotljivim srcem ter izprosila nam vsem pri Bogu milost časne in večne sveče.

Končno še omenimo, da se takoj po posvečenju, dne 5. julija začne v novi cerkvi sv. misijon, ki je namenjen zlasti za tujce, in ki bode trajal do 16. julija. Vodili ga bodo prečastiti misijonarji od sv. Jožefa pri Celju. Vse v božjo čast in slavo Marijino!

K stanju III. reda na Sv. Gori pri Gorici.

V tretjem zvezku letošnjega Cvetja je bilo prilično natančno podano stanje III. reda na Sv. Gori. Povedano je bilo tudi, zakaj se III. red na Sv. Gori nemore tako kaker v drugih skupščinah razvijati. Ker je dohod na Sv. Goro težaven in ker je Sv. Gora v prvi versti božja pot, to je krivo, da tretjeredniki ne prihajajo redno k mesečnim shodom, kaker je potrebno, da se skupščina lepo razvete in sad rodi.

Svetogorska skupščina bi se pa lahko povzdignila na ta način, da bi se voditelj III. reda ob enem kot vizitator posvetil večkratnemu obiskovanju podružnic, ki pripadajo skupščini. Na Sv. Gori naj bi se število shodov omejilo na polovico (vsako kvaterno nedeljo, na porcijunkulo ter na dan sv. Elizabete, patrone tretjerednikov). Namesto da bi tretjeredniki bili dolžni hoditi vsak mesec na Sv. Goro, bi dohajal voditelj večkrat v njih sredo ter prirejal v njihovih domačih cerkvah shode. Na tak način bi se tudi verniki po župnijah bolj seznanili s III. redom ter se mu v obilnišem številu pridruževali.

Seveda bi voditelj III. reda, ki je ob enem vizitator, moral biti drugih služeb bolj prost kaker je to navadno po samostanih. Vizitator III. reda dobi po sedanjih razmerah komaj jedno ali drugo nedeljo v letu za to svojo službo, drugače je vprežen drugod.

Na Goriškem je ravno opuščanje vizitacij po župnijah krivo, da je stanje III. reda še daleč za Krajskim in Štajerskim. Za III. red je treba kaker za druga društva agitacije in ta se zveršuje najlažje ob priliki vizitacije. Ker se svetni gospodje duhovniki radi obilnih drugih opravkov nimajo časa pečati s III. redom, bi morali tem bolj zanj delati sinovi sv. Frančiška.

Voditelj III. reda na Sv. Gori je imel tekom osem mesecev (od okt. 1913 — junija 1914) priliko izveršiti le dve vizitaciji in še te v najbolj neprilичnem času, v najhujši zimi:

V nedeljo, dne 1. februarja, je obiskal tretjerednike v Batih, kjer ni bilo vizitacije od l. 1901. V predstojništvo so bili izbrani: Hvala Janez, predstojnik; Bitežnik Janez, namestnik — Katarina Breščak, predstojnica; Alojzija Jevšček, namestnica.

Iz Bat se je podal vizitator v Bajnšice ter tam drugi dan, na Svečnico, dne 2. febr. izveršil vizitacijo. V predstojništvo so bili pri tej priliki izbrani: Brezavček Blaž, predstojnik; Vipavec Mihael, namestnik — Brezavšček Ana, predstojnica; Testen Ana, namestnica.

Bajnšice so bile nekda ena najbolj cvetočih tretjeredniških občin na Goriškem. Posebno slovesno se je obhajal vsak leto spomin sv. Ludovika, kralja, patrona tretjerednikov. Do petnajst duhovnikov je prihajalo za ta dan skupaj, da so imeli tretjeredniki priliko prejeti sv. zakramente. Sedaj je tamkaj le kakih 30 tretjerednikov. Od l. 1902 ni bilo k njim nobenega vizitatorja.

V tretjem zvezku je bilo povedano, da Bajnšice še spadajo h skupščini III. reda na Kostanjevici. Med tem je pa dotično vodstvo z pismom iz dne 17. jan. prepustilo Bajnšice skupščini svetogorski.

Dne 15. febr. se je nastavilo tudi za peščico svetogorskih tretjerednikov posebno predstojništvo: Andrej Hvalica, predstojnik — Ana Černe, predstojnica; Katarina Rutar, namestnica.

Število novih udov je narastlo od poročila v tretjem zvezku samo za 19, akoravno so se na sv. Gori veršili redni mesečni shodi.

P. Simon Čurin.

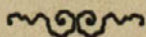

Iz Št. Florijana pri Gorici.

V naši kuraciji je vpisanih v tretji red 38, v bližnjem Cerovem pa 42 udov. Ti so želeli, da bi v Št. Florijanu imeli svojo podružnico, kjer bi lažje obiskovali mesečne shode in prejeli veselje odvezo. Prečastiti gospod kurat Janez Ev. Jarec je vslišal njihovo prošnjo in po prejetem pooblastilu v. č. p. provincijala in dovoljenju v. č. nadškofijskega ordinarijata je bila 24. maja t. l. vpeljana tu samostojna podružnica tretjega reda. Voditelj je preč. gospod Janez Ev. Jarec, kurat. Prednjik: Jernej Mušič; prednjica: Marija Gravnar, pomočnici: Veronika Gravnar za Št. Florijan in Katarina Tronkar za Cerovo.

Voditelj goriške, materine skupščine tretjega reda na Kostanjevici je ta dan dopoldne govoril vernikom, kako koristen je tretji red posebe v Berdih; popoldne po šmarnicah je pa udom tretjega reda priporočal, da naj tako živijo, kaker od njih pričakujejo sv. oče Pij X. Vsi naj spolnjujejo božje in cerkvene zapovedi ter vodilo tretjega reda. Stariši, tretjeredniki, naj dobro vzgojujejo svoje otroke; učijo naj jih moliti, spoštovati stare ljudi, slušati, lepo se vesti zlasti v cerkvi in na cesti. Varujejo naj svoje otroke, da ne bodo prišli v slabe družbe; gledajo naj, da ne bodo kadili, ker je tobak pravi strup zlasti za otroke, in da jim ne bodo dajali piti vina; zakaj za otroke je mleko, ne pa vino. Tako bodo naučili svoje otroke varčevati, česar v Berdih ne znajo.

Najmlajši podružnici tretjega reda na Goriškem želimo, da bi z božjo pomočjo rastle in sebi in drugim bila v dušni in telesni blager.

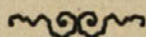

Iz goriške tretjeredne skupščine na Kostanjevici.

Dne 1. januarija t. l. je vizitiral p. Salvator Zobec, provincijalni komisar tretjega reda v Ljubljani, kaker tak, goriško slovensko skupščino. Ko so udje izvolili novi odbor, so prosili, da bi imeli svoje duhovne vaje, in sicer v postu, ki je najprimerniši in najpripravniji čas za to. Tretjo postno nedeljo popoldne, ponedeljek, torek, sredo in četrtek zjutraj so potem res

imeli svojemu stanu primerna premišljevanja, katerih so se vdeleževali v lepem številu. V četrtek, praznik sv. Jožefa, je bila skupno sveto obhajilo in zadnje premišljevanje z vesoljno odvezo.

19. aprilja, tretjo nedeljo v mesecu, je bil mesečni shod na katerem so udje ponovili svojo redovno obljubo in se vdeležili popolnega odpustka.

Sè Svetih Lušarij. *)

Dne 2. junija, na binkoštni torek je bila tukaj slovesno v III. red sprejeta Marija Hochkofler, vdova, rojena v Žabnicah, zdaj stanujoča v Berncah na Koroškem. Že dolgo je želela stopiti v tretji red, pa ni bilo za to primerne prilike. Zdaj pa je v pričujočnosti 300 nemških romarjev sè Štajerskega ter večine tukajšnjih prebivavcev pred milostnim oltarjem naposled res prejela obleko tretjega reda. Po doveršenju obreda se ni mogla zadosti zahvaliti za veliko milost, ki jo je zadobila gotovo zato, ker se Mariji redno večkrat na leto pride poklonit in ostane tu po več dni v tihi pobožnosti. Naj bi njen lepi zgled še več dobrih duš na Koroškem pridobil svetemu očetu Frančišku in njegovemu III. redu! Sedež posebne skupščine sicer na Sv. Lušarijih ne more biti iz očitnih vzrokov, pač pa je lahko prav rodovitno naborno mesto za skupščine, ki so že po drugih samostanskih ali župnih cerkvah, ali ki se bodo prej ali potlej ustanovile po krajih, od koder sem prihajajo romarji. P. S. Č.

*) Bodi nam dovoljeno to ime pisati po staro, kaker ga menda ljudstvo še večinoma izgovarja; sedanja oblika „Višarje“ namreč gotovo ni prava, ker bi se tako jasen koren „viš“ ne bil mogel spačiti v „luš“. Najberž je misliti na „olšo“, kar je to kar „jelša“. „Olšarje“ bi dalo „Lušarje“, kaker „oltar“ daje nekod „lutar.“ Vender je spomina vredno, kar piše Hoppe v svoji krasni knjigi „Des Österreichers Wallfahrtsorte“ str. 351: „Das „sch“ in Lušari wird weich ausgesprochen.“ To bi kazalo na „Lužarje“ in luža je neki v resnici tam gori. Ali se morda res kje tako izgovarja? Pa kako, da se govori navadno vender le sè „š“: Lušarje? Ali so nam morda Nemci njim ne navadni >ž< spremenili v >š< in bi bili mi potem od njih sprejeli tako popačeno izreko? Tudi naglas na a (Lušarji) namestu na u (Lužarji) bi bil nastal v nemških ustih, ker Nemec kratkega ar v imenskih končnicah ne pozna. Dobro bi bilo, ke bi se opazovalo še dalje, kako izgovarjajo zlasti stari domači ljudje, Slovenci in Nemci, po tistih krajih, tudi, ali je to ime v slovenščini žensko, ali, kar bolj kaže, moško? P. St.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni p. Salezij Vodošek, mašnik 1. reda sv. Frančiška, pobožen redovnik in goreč delavec v vinogradu Gospodovem, vmerl po dolgi in hudi bolezni za rakom v drobu 3. majnika t. l. v Kandiji pri Novem mestu, v 49. letu svojega življenja; rajni udje III. reda skupščine ljubljanske: Neža Filc, Marija Borštnik, Marija Regnard, Jera Hribar, Ema Poderžaj, Janez Rozman, Frančišek Pilko, Ivan Jerina, Marija Razpotnik, Helena Zupančič, Ana Maček, Marjeta Perjatel, Lucija Košak; svetotrojiške: Margareta Fekonja od Kapele, Ana Horvat, Marija Reinthaler, Ana Lovljenjak od S. Jurija ob Ščavnici, Marija Dvoršak od Sv. Lenarta v Slov. goricah, Ivana Štefanec od Sv. Petra pri Radgoni, Marija Kos od Sv. Boljfanka v Slov. goricah, Helena Kuharič od Sv. Boljfanka na Kogu, Gera Šalamun od Sv. Urbana, Marija Kraner od Sv. Ane na Krembergu, Marija Križanič, Marija Petrena, Marija Majcen, Uršula Fekonja od Sv. Tomaža, Janez Pavlič od Sv. Petra pri Radgoni, Ana Golob od Sv. Trojice v Slov. goricah; svetogorske: Frančiška Valentič iz Gergarja † 19. IV. 1914, Marija Krivec iz Dolenje Tribuše † 8. V. 1914; komendske: Jera (Marjeta) Kovterc † 13. III. t. l., Marija (Neža) Pibernik † 23. IV. 1914. — 17. maja t. l. je vmerla v Šent Jerneju na Dolenjskem Jedert (Elizabeta) Kos, ki je dopolnila 81 let; lani je minilo 30 let, kar je bila v tretji red sprejeta, in ves čas se je natanko po vodilu ravnala, zvesta naročnica tudi »Cvetju«, odkar izhaja.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: neki duhovnik, da bi mogel premagovati raztresenost v molitvi in spolnjevati svoje stanovske dolžnosti; neka v zanke hudega duha padla ženska; neka žena za mir v družini in blagoslov božji, za spravo dveh oseb, za dobre duhovnike in da bi jim bili vselej pokorni in iz serca vdani, za ljubo zdravje in za vse ude III. reda v tisti fari; neka tretjerednico lepo prosi vse brate in sestre III. reda goreče molitve za pomoč v hudih britkostih in za milost stanovitnosti; tretjerednica I. S., da bi mogla lepo Bogu služiti in premagovati skušnjave, priporoča tudi svoje rajnce stariše in svojega brata za spreobrnjenje in rešnje iz hudih skušnjav, neka žena priporoča sebe za srečen porod,

dva mlada sinčka, moža, da bi se poboljšal, svoje prepirljive stariše, svoje sestre in brate, ki so po mestih v službah, da bi ostala stanovitna in bi mogla izpolniti svoje obljube; K. M. iz C. priporoča svojega moža za spreobrnjenje in sebe za poterpežljivost; Č. A. za poboljšanje protina in poterpežljivost; P. S. Z. neke sicer dobre tretjerednice, ki ne izpolnjujejo vodila pogl. II. § 8. drugi odstavek glede branja časopisov; neki mladenič, da bi se rešil grešne navade; M. V. da bi se poboljšala; A. D. za ljubo zdravje; tretjerednica A. Z. za zdravje; M. H. za pravo spoznanje, mir serca in ljubo zdravje; neka oseba v važni zadevi; nekedo priporoča svojega brata za pomoč božjo, poterpežljivost in zdravje v družini; tretjerednica M. C. za zdravje in poterpežljivost; neka oseba priporoča svoji dve sestre za zdravje, pomoč božjo v terpljenju in mir v družini; neka dekle tretjerednica za zdravje in stanovitnost v dobrem; neka gospodična priporoča svojega brata v neki važni zadevi; M. K. za večo gorečnost v molitvi.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: neki mašnik reda sv. Frančiška čuđodelniku sv. Antonu za večkratno pomoč v dušnih in telesnih stiskah; A. V. iz Celja sv. Antonu za pomoč v važni zadevi; M. Č. v N. Materi Božji in vernim dušam v vicah za pomoč v hudih britkostih; služabnica Jožefa Fr. glavvarju svete Družine sv. Jožefu za povernjeno ljubo zdravje po srečno prestani težki in nevarni bolezni.

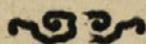

Darovi.

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški so darovali udje III. reda ljublj. skupšč., neimenovana: 50 K; Ana Kobalj in vmerla Marija Razpotnik po 20 K; Antonija Sajovic: 10 K; Marjeta Kebe iz Cirknice in Agata Gašperc iz Šent Vida nad Ljubljano po 5 K; Pavla Pekle: 4 K; pet neimenovanih: 9 K.

Za cerkev sv. Elizabeta: tretjeredniki verhniske dekanije po Mariji Narobe (k nam posl.): 52 K.

Za kitajski misijon so k nam poslali: Marija Valenčak iz Aleksandrije za kit. dečka, ki mu bodi ime Anton: 25 K; Štefan Jenko: 5 K; neimenovana iz Solkana: 10 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec julij ali mali serpan.

<p>1. sredo: osmina rojstva sv. Janeza K.
 2. četrtek: obiskanje bl. dev.
 3. petek: sv. Julijana, dev.
 4. sobota: sv. Antonin, škof.</p> <hr/> <p>5. nedelja: 5. po bink.: sv. Ciril in Metod., škofa.
 6. ponedeljek: osmina sv. Petra in Pavla.
 7. torek: sv. Lovrenec Brindiški, sp. 1. r. P. O.
 8. sredo: sv. Elizabeta Portugaljska, vd. 3. r. P. O.
 9. četrtek: sv. Nikolaj in tovar. gorkum. m. 1. r. P. O.
 10. petek: sv. 7 bratov, m.
 11. sobota: sv. Anton Marija Zakarija, sp.; sv. Pij I., p. m.</p> <hr/> <p>12. nedelja 6. po bink.: sv. Mohor in Fortunat, m.
 13. ponedeljek: sv. Anaklet, p. m.
 14. torek: sv. Bonaventura, šk. c. uč. P. O.
 15. sredo: bl. Angelina Maršanska, vd. 3. r. P. O.</p> | <p>16. četrtek: Mati božja Karmelska
 17. petek: sv. Aleš. sp.
 18. sobota: bl. Simon Lipniški, sp. 1 r</p> <hr/> <p>19. nedelja 7. po bink.: bl. Janez Dukeljski, sp. 1. r.
 20. ponedeljek: sv. Hijeronim Emilijan, sp.; sv. Marjeta, d. m.
 21. torek: osmina sv. Bonaventura.
 22. sredo: sv. Marija Magdalena, spokornica.
 23. č. terek: sv. Apolinar, šk. m.
 24. petek: sv. Frančišek Solan, sp. 1. r. P. O.; sv. Kristina, d. m.
 25. sobota: sv. Jakob, ap.; sv. Krištof, m.</p> <hr/> <p>26. nedelja 8. po bink.: s. Ana.
 27. ponedeljek: bl. Kunigunda, d. 2. r.; bl. Magdalena, d. 2. r. P. O. v kapučinkih cerkvah.
 28. torek: sv. Nazarij in drugi, m.; bl. Nevolon, sp. 1. r.
 29. sredo: sv. Marta, d.
 30. četrtek: sv. Kamilj, sp.
 31. petek: sv. Ignacij Lojoljski, sp.</p> |
|--|--|
- Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška in uršulinskih.
P. Q. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red in uršulinke.
V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1. 2, in 3. reda in uršulinke.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser. — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
 Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.